

Babits Firkák

A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja
XIV. Évfolyam 2.szám - 2006. november





Úgy gondoltam, jelen helyzetemben szinte csak szubjektív és meglehetősen személyes dolgokról tudok írni. Az más kérdés, hogy ezek a nyávogós, cicahájtól gömbölyű, kislányos félelmek mindenkit érinthetnek, sőt érintenek is. Rejtő Jenő mondta egyszer: „Embernek lenni nagy betegség. És gyógyíthatatlan is.” Legyen ez a fejezet mottója.

Emlékszem, kiskoromban mindent megpróbáltam megtenni annak érdekében, hogy ne kelljen iskolába mennem. 7-8 éves korom körül még járható útnak tűnt a hasmenés színlelése (persze veszett fejsze nyele volt), majd jöttek a komolyabb tünetegyüttesek, kedvenceim az ebola, a Dawn-kór, és egyéb trópusi koktélok voltak. Mindez persze túlzás, de valószínűleg mindenki látta már a reklámot, ahol a bárányhimlőre pingált kisgyereket a szülei inkább a mackó kuckójába küldik el narancslevet szűrészolni, mint az unalmas vendégségbe. Mostanában kezdek rájönni, hogy azért annyira már nem örülnék, ha most bejönne egy ilyen heveny próbálkozásom, mert így, a rettegett vérettségitől pár lépésre minden hallott szó számít. Hogy egy kicsit sajnáljatok, elmondom, hogy épp mononukleózissal diagnosztizáltak, egy ceruza nem megy le a torkomon, és (számotokra nagy öröm!) beláthatatlan ideig nem látogathatom az iskolát. A kórházat annál inkább, és ez több okból is felettébb elkeserítő. Amit most mondok nem ügyes tudatmódosítás, vagy a rengeteg fájdalomcsillapító mondatja velem, hanem pusztá tapasztalat

Rettenetesen nehéz akár egy hét anyagát is úgy bepótolni, elraktározni, visszaadni úgy, ha nem hallod tanártól. Szépemlékű Opavszky tanár úr híres mottóját, a többszöri bevésést tudnám felhozni: működik. Az persze más kérdés, hogy a tanuláson kívül mitől esik el az ember.. Barátoktól, a plafonra tapasztott ízléses vécépapír-galacsinok látványától a biosztraktus „vóterklozettjében”.

(Folytatás a 3.oldalon)

Beköszöntő

S z i a s z t o k !

Ha eddig kétségeitek lettek volna afelől, hogy érdemes-e kézbe venni a mostani számot, biztosítok mindenkit, hogy jól tettétek. Főleg a tenisz táborosok és a Tisza-tó meghódítói, hisz megismerhetjük élményeiket a diákok és egy teniszlabda szemszögéből is. A függők is helyesen cselekedtek, mivel rovataink - név szerint a Mit gondolunk mi? és a Vérettségi - tovább folytatódnak. Jelenleg mindkettő a diák évek befejezésével foglalkozik, de az ötödikesek ne bánkódjanak : mindent időben kell elkezdni:) Az irodalom kedvelők sem fognak csalódni, ugyanis nem szűkölködnünk ez alkalommal sem versekben, melyek hangulatára rátelpegett az ősz. Ha már az irodalomnál tartunk: színház az egész világ - legalábbis számunkra, mert négy oldalunkat is a nagy sikerű Shakespeare előadásnak szenteltük. Remélem, nem maradtatok le róla, mert egy élmény volt, de erről bővebben később mesélünk. Visszatért sakkrovatunk Molnár tanár úrral és természetesen az útravaló tanácsokat is megkapjátok aranyköpések formájában, hiszen ezek sosem fogynak el - badarságot mindig lehet modnani. De minek is beszélek Olvassatok!

Üdv
Auriga

www.babitsfirkak.fw.hu
babitsfirkak@freemail.hu

Vérettségi

(Folytatás a 2.oldalról.)

Én személy szerint most estem el a szalagavató táncok lehetőségétől, abban a pillanatban, ahogy megkaptam a diagnózisomat. Nem igazán szabad ugrálni, magadat hasbafejelni, és hasonló energiaigényes dolgokat művelni a mononukleózissal, mert esetleg, ha beduzzadt a lépem, akkor mókásan felrepedhet. (Nem baj, a sakk megmaradt nekem ...)

Lényeg a lényeg, azon gondolkodtam, vajon mitől esik el az ember, ha versenyhelyzetben, létfontosságú eseményeknél ragadja el valami ilyesmi. Például, ha érettségi előtt pár nappal kezd ki ez a nyavalya, akkor búcsút mondhattam volna a felsőoktatásnak, de legalábbis a tavaszi érettségi ciklusnak. Ezért intem meg az ifjúságot, szilaj haraggal: nem játék a kórság, ha az étellel akarsz valamit kezdeni! Bár sikertelen próbálkozóknak mindig akad olcsó ingatlan a Lehel téri aluljáróban...

Az információdúsítás legszentebb nevében azt mondhatom, hogy jövőre 56000 diák vehet csak részt államilag finanszírozott egyetemi, vagy főiskolai képzésben. Ezért ennek az 56000-nek, és a jövődiplomásainak is azt mondom, ne sajnáljátok a pénzt Béres csepre! Lehet, hogy elég nagymamásan hangzik, de az egészség, ha néha háttérbe is szorul (ugye-ugye dohányoskám?), akkor is az egyén szempontjából a legfontosabb. Igyekeztek vitaminokkal, és egyébekkel nem csak a tételre, de a vizsgákra, döntéshelyzetekre is készülni!

Sose lehet tudni... ;) O



Szentivánéji álom (ahogy mi, a szereplők „álmodtuk”)

A 2005-2006-os tanév kezdetén néhány bátor jelentkező, akinek úgy tűnt, hogy napirendjében állandó jelleggel tetemes űr tátong, Körösi Ágnes tanárnő színjátszókörébe jelentkezett. Az első alkalmak improvizációs gyakorlatokkal teltek. Ezt a szerepek kiosztása és a közös szöveghúzás követte. Ekkor vehette csak kezdetét a megjelenítés, a “színrevitel”. A szöveg örök mumus maradt számunkra mivel a matematika, biológia és egyéb tantárgyak erősen igénybe vettek bennünket, és így nem mindig maradt idő vagy energia az éppen esedékes rész megtanulására. Különben is „messze még az előadás”. És valóban, tavaszra számunkra is világossá vált, hogy nem tudjuk bemutatni a darabot a tanév végéig. A nyári szünetben így aztán egyikünk sem unatkozott, hiszen tanév elején már csak pár próbára volt időnk. Viszont ekkor éjt nappallá téve próbáltunk, a hét majd’ minden napján. Kültéri előadást szerettünk volna, és nem lévén társulatunkban egyetlen időjós sem, nem tudtuk előre, hogy ilyen hosszú és enyhe őszi lesz. Ekkorra maradt a díszlet elkészítése, melyre a lányok igen nagy gondot fordítottak. A jelmezekben, bár néha a bálás lezserség dominált, több esetben sikerült maradandót alkotni, dicsérve ezzel a nagymamák, anyukák és a szereplők kezűgyességét. Az előadást megelőzően több helyszíni próbát is tartottunk, melyek feldobták az éppen folyó tanórák hangulatát, és még a felkészítőn résztvevő leendő babitsosoknak is kis ízelítőt adtak iskolánk pezsgő kulturális életéből. Reklámozván magunkat, jelmezes felvonulást is tartottunk, a figyelemfelkeltés, azt hiszem, sikerült is. Végül felvirradt a nagy nap. Már délelőtt nagy volt az izgalom, és nem igazán tudtunk az órákra koncentrálni.. („Jaj tanár úr ne feleljünk, mert ma lesz az előadás, ugye eltetszik Jönni!”)

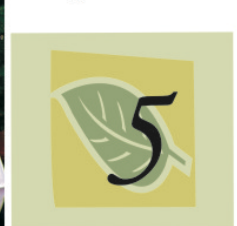
Puck 14 arca



Szent Iván éji álom

Délutánra már minden összeállt, hála segítőinknek, akiknek ezúton is szeretnénk köszönetet mondani. Úgy éreztük, minden készen áll a premierre, egyetlen dologtól eltekintve: mitőlünk. Hirtelen mintha mindent elfelejtettünk volna, az utolsó pillanatokig lázasan magoltuk a szöveget. Közben gyakran voltak hallhatóak hasonló mondatok: „Te tudod az ötödik felvonást?” És „Jaj istenem nem tudok semmit.” Ezek után halálra váltan indultunk a színpad felé, ahol biztosnak véltük, valami szörnyűséges dolog vár ránk. Jellemzőek voltak ránk a mondatok. Végül persze (szerénytelenség nélkül mondhatom) minden remekül sikerült, egy-két kisebb hibától eltekintve. Utána persze szerényen és megilletődve fogadtuk a gratulációkat, és egy nagy tortázással tetőztük be a napot. A sikerre való tekintettel november 16-án az Ady Művelődési Központban előadjuk a darabot fanatizált rokonok, illetve a lelkes diákság előtt. Ezzel zárom soraimat, és azt hiszem, mindnyájunk véleményét fogalmazom meg akkor, ha kijelentem, hogy örömünkre szolgált iskolánk 20 éves évfordulóján szerény produkciónkkal színesíteni a programot. Reméljük továbbá, hogy a közönségnek sikerült egy kellemes délutánt szerezni.

Nemes András 10.b(Theseus)



Szentivánéji álom a közönség soraiból



Az igazat megvallva eleinte csak színjátszó barátaim iránti szeretetből foglaltam el helyem a nézőtéren, és az is rátett egy lapáttal, hogy már csak egy villanyoszlop takarásában maradt szék számomra. Úgy gondoltam, hogy egy színjátszó csoport műsorán gyorsan túl leszek, aztán majd rohanok haza, úgyis rossz hangulatban vagyok... De nagyot tévedtem. A képzeletbeli függöny félrehúzása után nem egy színjátszó csoport jelent meg a színpadon, hanem egy színi társulat. Már az első jelenettel lekötötték a figyelmemet, ami egészen a legvégéig kitartott, és meg sem próbálkozott a lankadással. Nyomott kedvem elillant, és még a darab után is bárgyún vigyorogtam, s akik láttak, nem tartottak teljesen épelméjűnek. Nem baj, én jól éreztem magam, és ez a fő... Azt hittem, hogy ismerem a barátaimat, de most megtudtam, hogy igazából nem. Olyan oldalukkal és tehetségükkel mutatkoztak be nekem, amit nem is gondoltam volna, dacára a sok éves ismeretségünknek. Egyedi humor és kreatív megoldások jellemezték végig az előadást. Szerintem egyhamar nem fog kimenni a fejemből „Kofi halála”, melynek során hörgései közepette a mikrofont is a földre rántotta magával. És nála maradva nehezen felejthető az a jelenet is, amelyben Kofi öhm...sajátos hangjával és öhm...különös dallamával pallérozta és ígézte meg művészi érzékünket. Mellesleg pont úgy festett kockás ingében, mint Lovasi András, ami számomra külön örömet jelentett. Igaz, most csak öt emeltem ki a sok közül, ám bármelyik színésszel megtehetném, de valószínűleg addig ajnároznám őket, hogy elfogyna a papír, s az nem lenne kritikushoz méltó viselkedés....



Szentivánéji álom



Az igazat megvallva van egy bevallani valóm, ami műveletlenségemet tükrözi: nem értek valamit. S aki nem ily csekély logikával rendelkezik, az kérem, magyarázza el nekem.(kaphat érte csokit): A kutya minek kellett? Attól eltekintve, hogy határozottan aranyos volt, és növelte az esélyét annak, hogy Balázs leessen a létráról, más funkcióját nem találtam ... A lényeg a lényeg, előadás után jól megszorongattam gratuláció közben barátaimat, és velük együtt magam is megkönnyebbültem. Biztos, hogy újra át szeretném élni ezt az élményt, és elmegyek a következő alkalommal is. Remélem, kedvet csináltam hozzá azoknak, akik ez alkalommal kihagyták, és nyomatékosan felkérek mindenkit, hogy nézzétek meg legközelebb, mert megéri.

Kocsis Andi



Tenisztábor

Egy teniszlabda monológja

Eme szép napon,
(sötét és ködös hajnalon)
Egyszer csak rájövök,
(nem mintha együgyű lennék)

Hogy börtönöm ajtaja
kinyílik.

Meglátám a napvilágot,
A rács mögüli átkot,
Mely minden nyáron
köszönék,

Mintha puszipajtások
lennénk, s fönt,

A kéz megjelenék,

Engemet kiragadék,

S egy vaskos pálca bumszli
nyelével,

(melyet ti hívtok: teniszütő
fejével)

Az ÉN hátsómra paskolék,
S én erre nagyot sikíték.

Csak repülék a messziségbe,

S mikor az ég felé nézve,

Lassan zuhanni készülék,

Hirtelen újra megüték,

Az arcom másik felét...

Én erre bedühödék,

S csak süvíték-süvíték...

Szépen elkerülve az újabb
kenést,

A földre leérkezék.

Ez mene minden áldott
napon,

Mikor pajtásaimmal
tenisztáborozás vagyom.

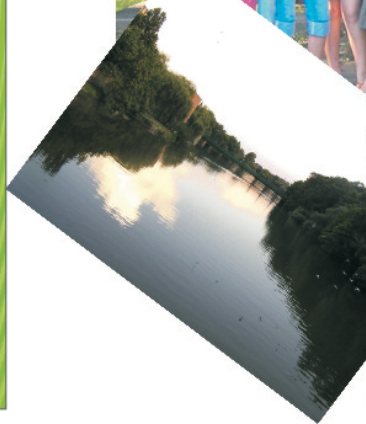
MS Mester
kézjegye által
Megtisztelt
másodrangú
játékos (alias: teniszlabda)

Idén nyáron ismét eljött az idő, hogy elkezdődjön az immár hagyományosan megrendezett tenisztábor. Szokásos módon hajnalban találkoztunk a pályaudvaron és senki sem késett el. A reggeli fáradtság ellenére jól szórakoztunk a vonaton, az ülőhelyek közé sikerült besorolni a csomagtartókat is, tehát lehetett fent és lent is utazni. Tarzan is megirigyelte volna a bálványos mozdulatokat a szűk fülkében. Az átszállás után 40 éves üzemidejű vonattal érkeztünk meg Békés megye gyöngyszemére, Szarvasra. Alexander Müller vezetésével elfoglaltuk a megszokott szobáinkat, és a gyomortömést követően ütöttük a labdákat, természetesen a tenispálya területén belül, szóval a teniszgolyókat nem állítottuk ballisztikus pályára.

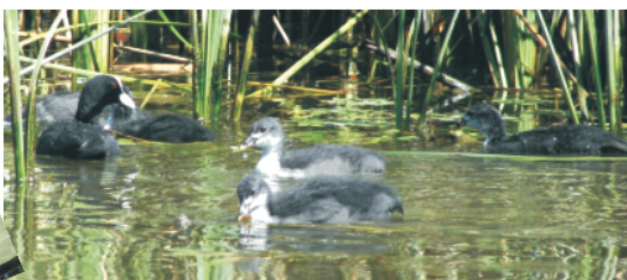
Minden nap délelőtt teniszeztünk, délután fürödtünk a Körösben, illetve pihentünk. Esténként tanár úr feleségével, Magdi nénivel lehetett varni és mandalát készíteni; tanár úrral maratoni sakk szakkört tartottunk az interneten, mely néha átnyúlt a másnapba. A számítógéphez hozzáférni egy megszállott tanár mentális elpusztításával lehetett, kihez hasonló karakterű gyerekek tartoztak.

A történelmi emlékúton egy kis agykondicionálás mellett kellemesen sétáltunk a derült ég alatt. Az utolsó estén hajókáztunk; állítólag még egy horgászfelszerelést is összeszedtünk, és jól mulattunk.

Az időjárás hozta a formáját: derült, kellemesen meleg idő volt; az ÉNY-i szél csak szombaton támadt fel, amikor is egy mérsékelt hidegfront vonult át felettünk. *Merics Attila (leendő meteorológus)*



Tisza-tó



Korán kelés... Mosakodás, fésülködés... „Atyaég! Ma kezdődik a tábor!” Pakolás, rohanás... „Szia Apu! Szia Anyu!” Vonatozás, egy átszállás, vonatozás. „Jééé, ez már Tiszafüred! Hol a kemping?” Sátorverés... „Jaj csak az eső ne essen!” Másnap reggel vízre szállás: „Dől a hajó! Vijú-vijú! Látom, még mindig profi kormányos vagy, Zsoltikám...” Este vetélkedő: „Jól van Julcsi, még mindig megy a fejenállás!” Kedden madárles a rezervátumban: „Halljátok srácok? Ti tudtok úgy vizet merni a hajótokba, hogy leviszitek az oldalát, befolyik egy kicsi, aztán gyorsan vissza?” Bumm... az első és utolsó borulás! „Szép volt, Peti!” Délután egy kis höröszöm fagyti kóstolgatás. Másnap kenus gyorsulás: „Héé, BGyRacingTeam, hogy lehet, hogy a túrán utolsók vagytok, itt meg mindenkit elverték?” Vízi vetélkedő, akadályverseny, miegymás: „Mondj egy viccet, Mesti!” Na és persze a mindennapos sport: kétszeres Boka-ficam focinál, na meg a strandröpi a MiZo kinézetű Hobbie-val. Ja és persze „Bazzzssuuu, Bazzzssuuu!” Bazsuval. A nyolcadik napon újabb pakolás, könnyes búcsú a Tisza-tótól, a Marton és Bíró családotól és a rengeteg élménytől, ami még ebbe a sűrített beszámolóba sem fért bele! Jövőre ugyanitt, azokkal, akik ott voltak (56-an), és azokkal is, akik nem és ezért (még) nem értik a cikk 50%-át! Tőlük külön elnézést kér: Mester Tamás

Mit gondolunk mi

Azzal kezdem, hogy érthetőbbé teszem mostani témánkat. Az ötlet onnét jött, hogy sok vacillálás után végül is engem küldtek el a Fővárosi

Diákönkormányzatok Szövetségének évnyitó gyűlésére, ami miatt rendesen húztam a szám. Aztán ott ülve rájöttem, hogy a sors küldött ide. Az igazat megvallva eléggé megijedtem. Ugyanis Bíró Ferencné: **Hogyan tovább?**

Önismeret, cél és akarat a sikeres továbbtanulás terén című előadásából kiderült, hogy minden, amire eddig alapoztam a jövőmet, úgy látszik, felborult. Mindjárt meglátjátok, hogy miért is mondom ezt. Ezen felbuzdulva úgy gondoltam minden diáknak el kellene olvasnia a jegyzeteinket, és ezért most teszünk is egy lépést. Íme azok az adatok, amik mindenkit elgondolkoztatnak:

Mit gondolunk mi erről? - ottani jegyzeteink és véleményünk

Egy szintén résztvevő jóbarát (továbbiakban csak ESRJB):

A diákok számának csökkenésével ellentétben, az értelmiségi képzésben részt vevők száma folyamatosan nő, míg a szakmunkásoké csökken. A közfelfogás szerint a kétkezi munkát lenézik, nem tekintik szakmának: a szakmunkásoknak még akkor is rossz a megbecsülésük, ha jobban keresnek, mint az értelmiségiek. Így mindenki az értelmiségi pályákat célozza meg, hogy „legyen belőle valami”- mert mindenki jobbat akar magának. Ez persze nem feltétlenül van így, hisz az adatokból is kitűnik, hogy értelmiségiekből ma túlképzés van. Ennek köszönhető, hogy a diplomások csak 11%-a tud elhelyezkedni képesítése szerint, hiszen nincs akkora kereslet a munkaerőpiacon, mint amekkora a kínálat. A friss munkavállalók csupán 4-5%-a

szakmunkás, a többi mind diplomás fiatal. A cégek azonban egyre inkább a szakmunkásokat keresik, hiszen azokból van Hiány. (Folytatás a 11.old.-on)

A magyar oktatás helyzete:

- az általános iskolás diákok **25%-a** nem tanul meg olvasni
- Európában nálunk jut a legkevesebb diák egy tanárra, átlagosan **10,2**, a felsőoktatásban **12,8** (egyházi intézményekben kb. +4%)
- a felsőoktatásban az oktatás költsége félévenként és személyenként átlagosan **500.000 Ft**, de pl. az orvosi egyetem **1.000.000 Ft**
- a felsőoktatásból kikerülők **11%-a** helyezkedik el diplomája szerint
- 1990-1991-hez képest **7%-os** diákszám csökkenés tapasztalható a középfokú intézményekben
- '90-'91-hez képest:
 - ~ a tanulók **44%-a** helyett már csak **23%** jár szakmunkásképzőbe, külföldön ez a szám **38%**
 - ~a gimnáziumban tanulók száma **24%-ról 34%-ra** emelkedett
 - ~a szakközépiskolások száma **33%-ról 43%-ra** emelkedett
 - ~a felsőoktatásban tanulók száma a négyeszeresére nőtt

a **422 000** felsőoktatásban tanuló közül évente:

- ~ **400** politológust képeznek **14** helyre!
- ~ **381** szociológust **30** helyre!
- ~ **600** kommunikáció szakost **50-nél** kevesebb helyre!
- ~ a 4. legnépesebb szak a művelődésszervezés!

- a 7 legnagyobb egyetemre a hallgatók **45%-a** jár, **55%** a további **600** intézmény között oszlik el a szakmákban fontos állásokra leginkább csak ezt a hét egyetemi diplomát fogadják el

- a lakosság **20%-a** tanul

- évente **38-40 000** diák érettségizik le

- érettségi átlagok:

matematika: középszintű **3,31**, felsőszintű **4,21**
magyar: **3,40**

történelem: középszintű **3,42**, felsőszintű **4,61**

angol: középszintű **3,24**, felsőszintű **4,31**

Tehát a hiányszakmákban képzettek magas
kezdőfizetésekkel tudnak elhelyezkedni, munkát is
könnyen találnak, míg akik nem találnak állást friss
diplomájukkal, azok vagy valamilyen szakmát tanulnak,
vagy újabb diplomát szereznek, vagy pedig megpróbálnak
szakképesítés nélkül elhelyezkedni valamely ágazatban.

Auriga:

Az öt hiányszakma ma Magyarországon: az esztergályos,
a lakatos, az ács, az ápoló és a kőműves. A köztudatban
még mindig az él, hogy akik ezeken a területeken
dolgoznak, képzetlenek vagy műveletlenek és rosszul
keresnek. S ezzel egyáltalán nem sértek senkit, mert
gondolatok csak bele! Néhányatok családjában, ha
fölvetnétek, hogy mondjuk: Apa, anya! Ács szeretnék
lenni! Akkor szüleitek reakciója az lenne, hogy ezért
taníttatlak én? Szerezz diplomát, legyél ügyvéd vagy
közgazdász...

ESRJB:

*Régen valóban műveletlennek számítottak, hiszen aki nem
teljesített jól az iskolában, az elment szakmunkásnak,
ahol kitanult egy mesterséget, amivel dolgozni tudott, míg
a jó tanulók mentek tovább a felsőoktatásba, és lettek
magasan képzett értelmiségiek, a „társadalom
megbecsült tagjai”. Így lassan minden diák szeme előtt
az kezdett lebegni, hogy bejusson egy egyetemre és onnan
valahogyan diplomával kerüljön ki. Az egyensúly
azonban fölborult: több lett a diplomás, mint a
szakmunkás. Kevéssé praktikus, ha van egy tervrajzom,
de nincs szakember, aki az alapján elkészítse a
szerkezetet.*

Auriga:

Ebben az esetben két lehetőség van. Egy: külföldi
szakképzett emberrel végeztetem el a munkát, ugyanis a
szláv szakmunkások özönlének be az országba, mert itt
tudnak pénzt keresni. Ebben az esetben legalább
minőségi lesz az elvégzett feladat... Kettő: hozzá nem
értő magyar kezek végzik el a munkát. És ezzel nem
kívánom lebecsülni a ténylegesen képzett magyarok
munkáját, de az adatokból világosan kiderül, hogy
mennyi is az ő arányuk. Elég, ha megnézik a házunk
előtt öhm... frissen felújított járdát, a szemközt épült
lakásokat, vagy éppen az új villamos megállót, ahol
öklömnyi aszfalt darabok állnak ki a talajból, és egyből
megérzik magatok is, mekkora szükség van képzett
szakmunkásokra.

ESRJB:

*Manapság háborgunk, hogy a diplomások rosszul
keresnek, vagy nem találnak munkát. Ahhoz, hogy ez
megváltozzon, vissza kellene billenteni a mérleget, több
szakembert kéne képezni.*

*Az ideális az lenne, ha a szakmunkások és az
értelmiségiek aránya 50-50% lenne, de ez esetben
társadalmi ellentétek merülnének fel: a munkások számon
kérnék, hogy ők több munkáért kapnak hasonló fizetést,
mint az értelmiségi, aki „egész nap szinte semmit sem
csinál”. Így ennek megvalósítása megfontolandó.*

Mit gondolunk mi?

Auriga:

És a jelen ismereteimmel én ezt valószínűtlennek
tartom. A gyűlésen a diákok fel is tettek egy olyan
kérdést, hogy mi jobb, mi legyen belőlük: humán
diplomás vagy szakmunkás? A meghívottak
egyértelműen és egyhangúlag az utóbbit
javasolták. És itt lép közbe a társadalmi megítélés.
Nem gondolom, hogy ezek után ez a fiú a pl:
szociológia - kommunikáció diplomája helyett
inkább a parkettázó állást választaná. Annak
ellenére, hogy biztosan nem tud elhelyezkedni a
szakmájában, és parkettázóként háromszorosát
keresné az így szerzett pénzének. Nekem egyből
az ugrott be, hogy ha ennyit tanultam már, és
mondjuk azt finoman, hogy a humán tudásomban
biztos vagyok, miért legyek mondjuk lakatos? Így
engem is foglalkoztatott egy kérdés, amit végül
egy diák föl is tett: ha mégis diplomát akarok, mi
legyen az? A válasz: reáltárgyak informatikával:
pl.: matematika-informatika, fizika-informatika,
biológia-informatika, orvosi és mérnöki diplomák.
Így rájöttem, hogy olyan dologra kell
ráhajráznom, ami keményebb feladat lesz, mint
gondoltam, és a helyzet s a döntés számomra
egyelőre képtelen. Remélem, ebből a hosszú
érvelésből nem azt szűrték le, hogy akkor
egyáltalán nem kell tanulni, mert pont az
ellenkezőjéről van szó... Semmit sem fog változni
a helyzet, ha a szakmunkások a kibukott
diákokból lesznek, és a környezet megítélése
szerint is még a diploma a fontos.

ESRJB:

*Igen, az érettségi jegyátlagokból is szomorú
helyzet tárul elénk: úgy tűnik, mintha a diákok, a
számukra nem fontos tantárgyakból, amelyekből
csak középszintű érettségit tesznek, azért érnek el
rosszabb átlagot, mert nem áll érdekükben jobb
jegyet szerezni. Inkább azokra a tárgyra
hajtanak, amelyek továbbtanulásuk szempontjából
fontosak.*

Auriga:

Ez nem is lenne akkora baj, ha legalább az jól
sikerülne...

ESRJB:

*A magyarból elért átlag azért elszomorító, mert a
feladatok értelmező, megértésre alapuló feladatok
voltak. Lehetséges, hogy ez
összefügg azzal, hogy az
általános iskolások 25%-a nem
tanul meg olvasni?...
(Folytatás a 12.oldalon)*

Mit gondolunk mi...

Versek

Auriga:

No comment. Szusyval is folytattam egy beszélgetést erről a témáról. Ő külső szemlélőként látja ezeket az adatokat, mert nem vett részt a gyűlésen.*

*Neked azért mázlid van, hogy te szívvel-lélekkel orvos szeretnél lenni? Így te hogy vélekedsz a többi pontról? A nyelvtanulásról, érettségi adatokról, a diploma fontosságáról?

Szusy:

Nem a diploma a fontos. Mindenki azzal foglalkozzon, amiben örömet leli...és nem úgy megy be a munkahelyére, hogy...jaj Istenem egy újabb nap, amit túl kell élnem. A nyelvtudás szerintem annyiban fontos, hogy jó más emberekkel beszélni...nem kötelességből, csak úgy. Mert nem áll szándékomban feltétlenül külföldi betegeket gyógyítani, a magyar emberekért fogok tanulni. Nem csak azt kell nézni, hogy miből van hiánycikk, hanem az embereknek a lelkükben mi van...milyenek valójában. Ha kukás szeretnék lenni, abban is rendíthetetlen lennék, ez elszántság kérdése.

A: De gondolj bele, hogyha XY például elszántan művelődésszervező akarna lenni, akkor sem tudna, mert nem lehet elhelyezkedni a túlképzéstől. Vagyis lehet, hogy ő ragaszkodott az álmához, de mégis, mondjuk, titkárnősködik...

Sz: Aki szívvel - lélekkel foglalkozik valamivel...az kitűnik a tömegből....egy jó barátomtól kaptam: "az átlag embert nem támadják...csak a kiemelkedőket". De lehet, hogy én fogom a legnagyobb pofont kapni az élettől, mert ennyire kitartok az álmaim mellett...ki tudja? És annak ellenére, hogy ezt mind ilyen határozottan gondolom...az életet nem tudjuk irányítani, bár döntéseket hozhatunk.... ezek a gondolatai, nem biztos hogy követendő példák...de legalább nekem célok.

A: Biztos vagyok, hogy te eléred őket. De neked könnyebb dolgod van, mert te olyan dologhoz ragaszkodsz, amire nincs túlképzés... Mindenesetre érdekes, hogy érzelmi oldalról közelítéd meg ezt a kérdést, velünk szemben.

Sz: És miért romlanak az érettségi átlagok? Túl sok dolog vonja el az emberek figyelmét a tudásról....már nem olyan fontos a tanulás...csak a pénz. Sokszor elszégyeltem magam, ha nem tanulok, mert hány több millió gyereknek esélye sincs tanulni....én meg eldobom a lehetőséget....ezen talán még érdemes elgondolkodni...

Érdekes, három nézőpontból vizsgáltuk meg, és a személyiségtől függően különbözik a véleményünk. Sajnálám, ha untátok volna, mert nagyon fontosnak tartjuk a

diákság számára ezt a kérdést.
TI MIT GONDOLTOK?

Üdv: Auriga, Szusy és
Egy Szintén Résztevő Jóbarát

Oszetzky Dániel: Októberi csend

Felmetszett lélekként
nyílik a város,
most átgördül
rajta a csend;

A romokra meredve
iszornyá vált a tér,
pincékbe csorog a
néma ünnepély...
Lent félelemtől recseg
egy riadt rádió,
szakadó sóhaját
issza az idő,
virágzik a rettegés
iszapja, amíg kint
bakák ápolják
a sérült ideológiát.
Most átgördül a csend,
hallgat a rádió,
és sóhajából felnyílik
a végtelen tudat:

Nincs mentség, minden hős áldozat;
Vérkönyves utcákon az ágyú is árva;
Állat az ember magába bezárva,
csak simítja a szabadság lánchaját.

Csitt... a csend
most tovagördül,
de a pusztulás fölött
nem moshat kezét;
Azt nem hagyná a
beléfagyott emlékezet...

A rútluk

Versek

Auriga:

Mért nem volt jó a régi

Mért nem volt jó a régi
Világ?
Nem fog többé égni
Világ
A felhő végleg eltakarja
A napot,
Ránk küldi az ég
A fagyot
Hidegben dideregve
Állnak
Emberek, vagy kuporogva
Fáznak
Mint a régi megállóban
A néni
Ki kezeit előre téve
Kéri
A szobroktól a kenyérre
valót.

Magatok húztátok be
A falót.
Én nem voltam Laokoón,
De bánom
Így miattatok én is
Fázom

Vaksötétben tapogatok
négykézláb
Körbe
De kit szerettem, már
elásták
A földbe

„Még túrnöd kellett
volna,
hogy mi legyünk az új
Róma
Alapítói, és a többiek
kirekesztve
Akolba zárva
Várjanak a mára.”
Éhen hagytalak volna
Benneteket
És kérve kérném a
Fellegeket,
Hogy kerüljetek
Pokolra.
De úgy járunk, mint
Szodoma
Vagy Gomorra

A büntetésetek meg kapom
én is,
Most szólok nektek
Végül is
Végezetül már mindegy:

Azért van sötét és
Hideg,
Mert most várunk
Értitek?
Várunk arra,
Hogy megnyíljon
Az égnek alja,
És egy szörny vagy isten
Falja
Fel az egész mocskot,
És takarítson utánunk.

**A Vascsöves:
Irigység**

Esti sétáink-
érmek lábnyoma
szívek porában,
ítéletek viharában.
Melyik könny, melyik eső,
ki barát, ki szerető
fél, együtt egész,
fél, kinek van mit
féltsen, s tudja mitől.
A többi csak retteg vakon,
így ítél el könnyedén
mindenkit, aki máshogy,
míg bele nem kóstol egy késői
napon.
S hogy először ízleli,
félénken kóstolja,
majd mint tiltott gyümölcsöt,
tépi, szaggatja-
a vér lecsorog orcáján,
a gyümölcs húsa izom,
leve vér-sajátja,
ül a Tudás Fáján,
felismer, eszmél,
áldja a gyümölcsöt, s a kígyót
szívébe zárja.

Aranyköpések

Zalavári Márta

A trónt a lánya, vagy inkább annak férje fogja viselni.

Definíciáljuk a céhek fogalmát!

Róbert Király férjül kérte....

A lányt sok mindenkinek ígérte, végül a litvánokkal fogja összeházasítani...

Somodiné Nagy Ilona

Na akkor most fejezzük be, hogy hol tartunk!

Szigeti Zsuzsanna:

- Szimbiota autotróf, persze, mint a nagyanyám a kerekesszékekben.

- Virága van, virágos növény, nincs virága, virágtalan, világa van, világos, nincs világa, világtalan.

- Nem úgy mennek oda a háziállatokhoz, hogy egyél moszatot. Arra még a tehén is azt mondja, hogy anyád!

Molnár Sándor:

Elég nagy köd van ma reggel és a megoldás is ködös...Leködeleznének, ha tudnátok

Az 1-ből rájöttünk...

Aki dolgozatlapot nem hozott, az dolgozatra piros lapot fog kapni

Marton Sándor:

- A fény sebessége annyira nagy, hogy elhanyagolhatóan kicsi a hangéhoz képest.

Mi mondtuk:

T: Ezek voltak a virág részei.

D: Ha a virág rigó lenne...

T:Francis Bacon

D:Szalonna Frank

T:A magzat szíve felől jön, akkor mit szállít?

D:Babavért.

D:A négyzet szép, a négyzet minden.

T: D1 ne puskázz!

D1: Á! Csak azt nézem , milyen szépen ír.

Ha kevesebbet beszélgettek, akkor talán én is érthetővé válok....

D: Na akkor ezt most még egyszer...

A költő lehunyja szemfedelét.

A francia, majd a magyar szabadságharc is kitörik

T: A dolgozatokat érlelni kell, mielőtt kijavítanám...

D: Dogai aszú

A spanyol felfedezések a Kolum-busszal indultak el.

Aranyköpések

Üveges Zsolt:

- Nincs hárem, nincs szakáll, nincs kaftán. Na persze a kaftán helyett van más ruha.

- És közben a mocsok franciák...

- Aztán 1648-ra a háború lezárul, mert ugye elfogyott a pénz, és sok helyen a lakosság is.

T: Az évi 1 Ft adó a töröknek a haradzs.

D1: Miért nem lehet egyszerûen adónak hívni?

T: Örüljenek inkább, hogy nem a kínaiak szálltak meg minket.

Bodó Anna:

- Bárkinek, bármilyen esetben tudom ajánlani ezt az utolsó versszakot...(elgondolkodik)Najó, nem bárkinek, és nem bármilyen helyzetben.

- Egy barátja, halála előtt rábízta az egész fiatal lányát...

- Ő egy nagyon nagybirtokos lány volt.

Kovács Valéria:

-A mitudoménhova ne vágd oda azt a mondatot, hogy...

Pataki Mariann

Történelemóra, téma a török hódítás Magyarországon, a Porta a török szultán udvara.

D1: Hol van nálunk a Porta?

D2: Teri néninél!

T: És az a Territórium...

Szulejmán a sátrába invitálja a csecsemő János Zsigmondot anyjával, Fráter Györggyel együtt...

Hirdette a nemzeti nyelvű ígehirdetést.

Antal István:

- Rambo IV. és Faraday II. ezek mennek most nagyon...

- Pláza: Kultúrált ingyenWC üzletekkel.

- Egy foltos maláriaszúnyog nem csinál nyarat

- Szénnel szemben semmit nem csinálunk

Mi mondtuk:

Amerika népességének 85%-a a fehér nép.

T: Megjelennek Magyarországon a török építészet nyomai...

D: Pl. Aquincum...

A jövő is a történelem része, csak rosszabbul van dokumentálva.

D: Kovács valenciánsav

Sakkrovat

Molnár Sándor tanár úrral

Kedves Sakkbarátok!

Ezt a szép feladványt - mint oly sokat - Samuel Lloyd szerezte. A feladvány a klasszikus:

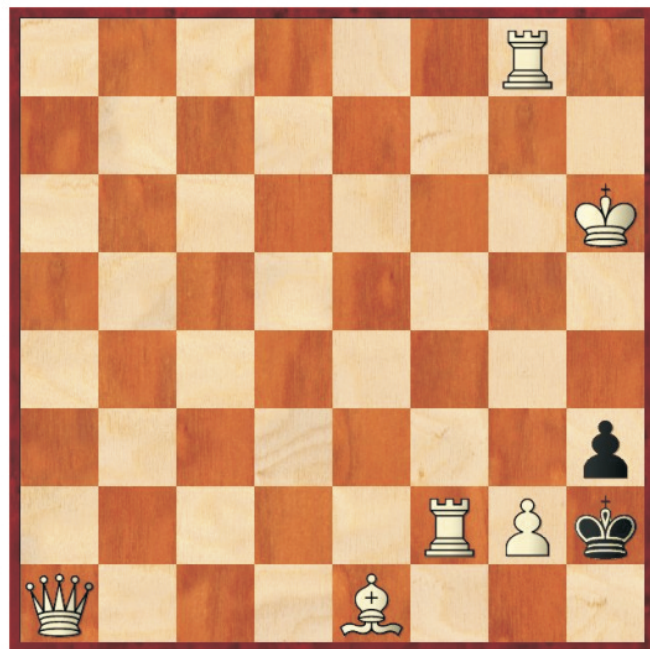
Világos indul és a második lépésben mattot ad!

Világos: Kh6 Va1 Bf2 Bg8 Fd1 gyalog g2

Sötét: Kh2 gyalog h3

Minden helyes megoldó egy-egy szelet csokit kap a BF-től. A megoldásokat szeretettel várom!

Molnár Sándor



Csokikereső a Margitszigeten!
December 9-én, szombaton délelőtt.
Alkossatok párokat! Jelentkezés és részletek
Antal István tanár úrnál!

Babits Firkák

A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja

XIV. Évfolyam 2. Szám - 2006. November

Megjelenik 250 példányban - Felelős kiadó: Kocsis Andrea IDB ügyvivő

Szerkesztették: Molnár Sándor tanár úr, Oszi, Anna, Viktor, Kristóf, Ancsa, Zsuzsi, Kati, Tamás, Tomi, Szoki, Nemes Andris, Dóri, Lili, Dóri, Dorka....

Felelős szerkesztő: Marton Sándor

Külön köszönet Teri néninek!

Köszönjük Újpest Önkormányzatának támogatását!

Nyomdai munkák: KAMARAPRINT KFT

1047 Budapest Tóth Aladár utca 16-18. Tf.:0612334290

babitsfirkak@freemail.hu www.babitsfirkak.fw.hu